

روز زن، هفده دی 2579، 1399

زمانیکه رضا شاه بزرگ در 24 آذر 1304 با رای مجلس موسسان، ایران را از سلسله انقراض یافته قاجاریه تحویل گرفت، خرافات متشرعانه و خشونت دین مدارانه عمیقی بر علیه زنان ایرانی، در سراسر کشور وجود داشت. در آغاز قرن بیستم که مردان و زنان در کشورهای غربی در امور بسیاری مشارکت داشته و با سرعت شگفت آوری بسمت صنعتی شدن و مدرنیته و رشد و توسعه، در همه عرصه های اجتماعی پیش میرفتند، ایران عملاً جامعه ای نا کار آمد و دست بگریبان با پیامدهای مزمن فقر اقتصادی و فرهنگی بود که نیمی از جمعیت آن یعنی زنان در پستوهای خانه با ستم و عقب ماندگی مضاعفی روزگار میگذراندند و در آن هنگامه شکوفایی جهان، سهمشان از زندگی بمراتب کمتر از هزار و سیصد سال قبل بود که ایران به اشغال سپاهیان مسلمان در آمده بود!

اما اراده و اهتمام رضا شاه بزرگ بر این قرار گرفته بود که با یک انقلاب سترگ اجتماعی- فرهنگی و تشویق و تقویت خود آگاهی ملی، ایران را از ژرفای تباهی و انزوا بیرون کشد و با یک شتاب غیرتمندانه و دلسوزانه به دوران نوین وارد کند. لازمه چنین کاری جدال فکری و محتوایی با جامعه تک جنسیتی آن روزگار سیاه و تلاش برای ارزش گذاری بر زنان ایران بعنوان اعضای برابر و شهروندان صاحب حق بود. پیشرفت و حتی پایه گذاری صنعت، اقتصاد، دانشگاه، بهداشت، آموزش و پرورش، روابط بین الملل و خلاصه هر آنچه لازمه یک دولت - ملت بود، بدون حضور فعال زنان، که نیمی از جمعیت کشور و نیروی بالقوه کار و توسعه بودند، امکان نداشت.

هفدهم دیماه 1314 نقطه عطف الماس نشان تاریخ معاصر ایران است که پرتوهای درخشان آن حتی تا همین امروز - و علیرغم 42 سال سلطه مجدد مشروطه خواهان - مانع از فرورفتن کشور در تیره گیهای مطلق بدویت است و اگر زنان ایران همچنان ممتاز تر و مقتدر تر از زنان کشورهای همسایه و اکثر کشورهای آسیایی شناخته میشوند، به سبب صدور آن فرمان بیمانند آزادی رضا شاه بزرگ است که با عنوان «کشف حجاب» 85 سال قبل بدست آوردند. زدودن و فرو کشیدن معضلی بنام «حجاب» در ظاهر و در ذهن زن و مرد موجب شد که توسعه های تحسین برانگیز بعدی از جمله تاسیس دانشگاه تهران و ورود زنان به عرصه دانش اندوزی و سپس مشاغل مختلف میسر شود که حتی تصور آن در یک جامعه تک جنسیتی مذهبی که نخستین وظیفه زن حفظ حجاب و نخستین وظیفه مرد نگهداری برای اطمینان از رعایت حجاب زنان است، غیر ممکن و حتی مضحک است!

از ابتدای رویداد نا میمون پنجاه و هفت و بر سر کار کار آمدن جمهوری اسلامی، بیشترین و بالاترین سرمایه گذاری و سازماندهی این حکومت نخست برای کنترل زنان بلحاظ ظاهری و تفکری که از حجاب اجباری و دوم برای مقابله با گروهکهای مسلحی بود که بر سر تقسیم قدرت با هم پیمانان سابق خود آغاز شد در همان دو سه سال نخست جمهوری اسلامی موفق شد به در گیریهای مسلحانه علیه خود پایان دهد اما هرگز موفق نشد منویات خود را مبنی بر رعایت حجاب در جامعه ای که بزرگترین دستاورد فرهنگی پهلویها یعنی نفی حجاب روزانه و بطور آشکار در خیابانهایش دیده میشد جا بیندازد و هرچه فشار و تهدید و محدودیتهای شغلی و محرومیتها از حقوق شهروندی را بر زنان نافرمان افزون کرد با مقاومت و ابتکار عملهای بیشتر زنان برای محو کردن حجاب روبرو شد.

از اینرو دستاوردهای هفدهم دیماه که بگونه یک باور ملی، ماهیت و موضوعیت یک حکومت فاشیست جمهوری اسلامی را از آغاز بجالش گرفت و تبدیل به نخستین سنگر مبارزات سیاسی و براندازانه ملت ایران شد، بایسته و شایسته عنوان «روز زن» در تقویم ملی ایران می باشد.

سازمانهای هموند جبهه هماهنگ مبارزان ایران